CHRISTOPHER ROWE

STATUL VOLUNTAR

Aventura stranie şi minunată care urmează ne descrie o societate pe cale de a fi înghiţită şi transformată de o Singularitate ciudată şi puternică – şi povesteşte despre cei puţini care, în procesul de deglutiţie, îi rămân înţepeniţi în gâtlej. CHRISTOPHER ROWE s-a născut în Kentucky şi încă locuieşte acolo. Împreună cu Gwenda Bond, administrează o mică tipografie şi editează apreciata revistă Say. Povestirile sale au fost publicate în SCI FICTION, Realms of Fantasy, Electric Velocipede, Idomancer, Swan Sister, Trampoline, The Infinite Matrix, The Journal of Pulse-Pounding Narratives, precum şi în alte publicaţii şi au fost adu-nate în 2003 în volumul Bittersweet Creek.

Soma îşi lăsase maşina în parcarea de la capătul potecii, deasupra Plajei Guvernatoarei. Un loc sigur, de obicei, verificat adesea de Patrula de Autostradă din Tennessee şi înconjurat din trei părţi de stânci de calcar ce se scufundau în Golful Mexicului.

Dar astăzi, după urcuşul greu pe cărarea dinspre plajă, văzu că maşina îi fusese atacată. Geamul de lângă şofer era spart.

Soma îşi lăsă raniţa să cadă şi alergă la maşină. Aceasta se

feri din calea lui, dădu cu spatele, cât îi îngăduia funia cu care era priponită, înainte de a-l recunoaşte şi de a se întoarce, cu un slab şi jalnic suspin.

— Oh, maşină, zise Soma, mângâind capota şi deschizând portiera. Oh, maşină, eşti rănită.

Pe urmă Soma scotoci prin trusa medicală, azvârlind deoparte semnale luminoase şi bandaje, şi găsi, în sfârşit, în sfârşit, flaconul cu alifie. Întinse unguentul pe geamul sfărâmat, mătură cioburile în şanţ şi doar apoi pulveriza gazul analgezic pe întreaga portieră, doar apoi închise ochii, accesă semnalele de apel, coborî ecranele. Îşi deschise capul şi îl folosi ca să sune la poliţie.

În puţinele minute dinainte de a vedea cadrele de biciclete albastru cu alb virând din direcţia soarelui, cu aripile din bule umflându-se cu furie, rămase cu privirea pierdută către plaja din Nashville. Macaralele cultivate acolo din ordinul Guvernatoarei pentru a draga portul aveau să intre curând în repau-sul de iarnă – frunzele lor, ce se întindeau pe mai multe pogoane, erau deja colorate în nuanţe de portocaliu şi auriu.

— Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului, se auziră glasuri de deasupra.

Soma se întoarse şi-i văzu pe poliţişti aterizând. Vorbeau cu toţii simultan, în incantaţia ritmică a executării legii.

— Maşina ta va fi vindecată pe cheltuiala contribuabililor. Pe urmă cuvintele rituale:

— Iar răufăcătorii vor fi deferiţi justiţiei.

*

Eficienţa şi ordinea luară după -amiaza în stăpânire, în vreme ce ploaia care se anunţase începu să cadă. Unul dintre cei 144 de Detectivi îşi făcu apariţia, iar Soma şi poliţiştii îl priviră cu toţii, simţind povara slujbaşului Guvernatoarei înăuntrul ca-petelor. Înlătură gândurile unuia dintre membrii Patrulei Autostrăzii şi se urcăpe spatele lui, mişcările bărbatului devenind mai puţin fireşti în timp ce era călărit şi ghidat. Detectivul filmă declaraţia lui Soma.

— Am venit să desenez copiii de pe valuri, zise Soma.

Îşi deschise micul rucsac în faţa camerei balon de săpun,

scoase cărbunele şi creioanele, blocul de desen cu hârtie din comerţ, prinsă între plăcile ruginite de metal adunate de la groapa de gunoi de la gura Râului Cumberland.

— Arată-ne, arată-ne, incantă Detectivul.

Soma răsfoi printre schiţe. În negru şi gri, desenase nadele plutitoare care se îngrămădeau pe valuri în această perioadă a anului. Micuţi, majoritatea bebeluşi goi, dar şi câteva fetiţe în costume de baie dintr-o singură piesă, chiar şi un băiat gras, prepuber, care se agăţa cu disperare de o minge dezumflată, îndreptând ochii îngroziţi şi rugători către privitor.

— Ţţ-ţţ, cântă Detectivul, percutant. Desenează firicelele la bebeluşii ăia, Pictor Soma. Marchează liniile de la călcâie.

Soma fu tentat să-i arate Detectivului atestatele artistice tatuate în jurul încheieturilor sale în cerneluri delicate, roz-portocalii, ca să-i reamintească agentului care aspecte ale vieţii civice intră în competenţa fiecărei autorităţi, dar îşi muşcă limba, de teama unei proscrieri Pentru-Siguranţa-Publică.

De parcă nu toată suflarea din Tennessee ar fi ştiut că pruncii care se bălăceau în valuri nu erau decât extremităţi, nimic altceva decât nade care creşteau din boturile aligatorilor ghemuiţi pe fundul nisipos al apei.

Detectivul recapitula:

— Ai fost aici în exerciţiul funcţiunii, ai parcat legal, ai plătit taxele corespunzătoare pe metru, nu ai văzut nimic, ai informat autorităţile la timp. Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului, Patrula de Autostradă din Ten-nessee salută spiritul tău civic.

Poliţiştii erau împrăştiaţi în jurul parcării, proiectând lu-nete de reper şi privind înapoi în timp. Dar auziră cu toţii alu-zia, îşi încetară activitatea şi izbucniră în urale răguşite pentru Soma. Acesta le acceptă adularea îndatoritor.

Pe urmă Detectivul sparse camera balon de săpun şi înhaţă filmul înainte să cadă. II rulă, îl mestecă, dus pe gânduri, apoi descăleca de pe poliţist, care se cutremură şi căzu peste Soma. Astfel că nu auzi în primele momente ce începuseră să scandeze ceilalţi, nu descifra mesajul până ce nu văzu ce anume

înconjurau. Ceva era agăţat în ghimpii subţiri ai unui scaiete aplecat, crescut la marginea parcării.

— Pană de cioară, incantară poliţiştii. Pană de cioară. Pană de cioară. Pană de cioară.

Până şi Soma, licenţiat în artă, nu în drept, îşi dădu seama ce însemna bucăţica aceea fâlfâitoare de negru. Maşina îi fusese atacată de Kentuckieni.

Din câte îşi amintea, Soma nu pictase niciodată un autoportret. Dar avea o stare de melancolie, aşa că ar fi putut să ia câ-teva notiţe vizuale ale chinuitorului său drum de întoarcere la Nashville, dacă s-ar fi gândit că-şi poate feri hârtia de ploaie. Soma între mare şi oraş ar fi putut numi un asemenea tablou. Sau Soma între furtuni, dacă hotăra să aleagă singurul moment senin când soarele se arătase prin stratul ameninţător de nori.

Oricare dintre aceste imagini ar fi înfăţişat un tânăr înalt, cu o pălărie cu boruri largi, îmbrăcat cu pantaloni negri trei sferturi şi un jerseu galben desfăcut, dezvelind un piept uscăţiv. Un tânăr, desigur, dar nu unul obişnuit cu plimbările lungi pe jos. Nu era nimic de făcut, maşina lui urma să rămână în parcarea de la capătul cărării cel puţin trei zile.

Femeia mecanic sosise pe când poliţiştii plecau, urcând la galop drumul de pietriş, călare pe o iapă albă însemnată cu cruci roşii. Sărise din şa şi scosese câteva sunete de compătimire la adresa maşinii, chiar înainte de a-l saluta pe Soma, făcându-se astfel îndrăgită simultan de automobil şi de proprietar.

Scărpinând maşina la baza antenei, examinând exact punctul maşinii care avea mai multă nevoie de atenţie, se prezentă.

— Sunt Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii, zise ea, dar nu părea că asta o deranjează, căci, în timp ce vorbea, îşi trecu mâna liberă prin părul blond, tuns demodat de scurt.

Îşi fluieră calul şi începu să despacheteze desagile de pe şa.

— Voi fi nevoită să construiesc un garaj mai mare decât în mod normal pentru maşina ta, Pictor Soma, căci trebuie să ne găzduiască pe mine şi calul meu în timpul convalescenţei. Dar nu te teme, autorizaţiile mele sunt în bună regulă. Am

asigurări de la oraş şi de la stat. Totul se face pe cheltuiala contribuabililor.

Ceea ce era o foarte mare uşurare pentru Soma, sărac fiind. Cu prieteni şi mai sărmani, niciunul cu maşină, fără să poată, astfel, chema pe cineva de pe Alee să-l salveze, iar acum acest drum lung, umed, înapoi spre oraş.

Bineînţeles că Soma şi prietenii lui nu duceau o viaţă lipsită de confort. Deasupra atelierelor aveau spaţii uscate de dormit, călduroase sau răcoroase, în ftmcţie de anotimp, chiar curate, dacă asta era înclinaţia unui anume artist, aşa cum era Soma. Un spaţiu uscat, cald sau rece, unde să doarmă. Un spaţiu bun pentru muncă şi o şansă mai mult decât suficientă de a-şi vinde picturile şi desenele, căci Aleea era unul dintre celelalte obiective pe care le vizitau provincialii când ajungeau în Nashville. Înainte de a se duce la Opera imensă, boltită, sau după.

Toate acestea şi, pe deasupra, o maşină, desigur, libertatea drumului. Chiar dacă drumul nu era chiar atât de liber, fiindcă maşina nu era tocmai a lui, era darul familiei sale, un produs al fermei lor. Amândoi, maşină şi artist, produse ale acelei vieţi la fermă pe care Soma s-a străduit din răsputeri s-o uite.

Dacă tinereţea petrecută la fermă n-ar fi fost atât de îndepărtată, poate că nu l-ar fi durut picioarele aşa. Poate că nu s-ar fi simţit chiar atât de nefericit coborând, cu paşi târşâiţi, drumul de pietriş către oraş, poate că ar fi avut privirea destul de ageră să zărească un oraş atât de pierdut în ceaţă, auzul destul de ager să perceapă ţipetele şi croncăniturile înfundate pe care atacatorii lui le folosiră ca să se organizeze, înainte de a ţâşni de jur împrejur – lăsându-se de pe crengile copacilor, ur-când din şanţuri, ieşind din tufişuri.

Avu loc un atac al Ciorilor în fata căruia Soma rămase înmărmurit.

— Asta se întâmplă numai la televizor, spuse.

Peşterile şi dealurile pe care le bântuiau nestingheriţi aceşti Kentuckieni erau la sute de kilometri depărtare şi mai către nord şi est, dincolo de linia nestatornică de conflict a uneia

dintre graniţe. Kentuckienii nu putea fi aici, atât de departe de palisadele frontierei de la Fort Clarksville şi Barren Green.

Dar iată-i aici, fără doar şi poate, ţopăind şi ţipând, zgâri-ind pietrişul cu cizmele lor cu gheare, clipind pentru a alunga ploaia ce le şiroia în spatele măştilor şi peste ochi.

O Cioară plesni de două ori din limbă şi, dintr-odată, Soma, deveni obiectul principal al unei activităţi intense. Mâini noroioase îi deschiseră gura cu forţa, nasul şi gura îi fură badijonate cu o pastă care la început îl înţepă, apoi îl amorţi. Mâinile îi fură legate în faţă cu o sfoară groasă de cânepă. Chiar şi aşa speriat cum era, Soma nu-şi putu stăpâni uimirea:

— Sfoară pentru fumat! Zise.

Conducătorul cetei se strâmbă, clătină din cap cu dispreţ şi neîncredere.

— Sfoara şi ţigările provin din două varietăţi cu totul diferite de plante, zise cu un accent abia descifrabil. Volii sunt proşti de-a binelea.

*

Pe urmă Soma se căznea să străbată prin tufişuri, când târât, când îmbrâncit, şi chiar aproape dus pe sus de un şir de Fraţi Ciori. Băieţii alergau cu mari eforturi, de parcă Soma ar fi fost o povară pentru ei, altminteri viteza lor normală trebuie să fi fost înspăimântătoare. În sfârşit, cineva anunţă o oprire şi Soma se prăbuşi.

Căpetenia se apropie, scoţându-şi masca şi ştergându-şi faţa. Cute roşii, adânci, îi brăzdau chipul dinspre tâmple, peste pomeţi, până la nasu-i cârn. Soma ar fi zis că bărbatul avea patruzeci de ani dacă l-ar fi văzut pe Alee, îmbrăcat ca un om obişnuit, în tricou şi pantaloni scurţi.

Deşi era extenuat, Soma şi-ar fi dorit să scoată carnetul şi o bucată de cărbune din rucsăcelul pe care încă îl purta, ca să poată imortaliza câteva dintre chipurile sălbatice din jurul său.

Căpetenia se uita lung la el, fără să vorbească, astfel că Soma rupse tăcerea.

— Cicatricile acelea, pictorul îşi ridică mâinile legate şi trasă dâre în josul fiecărui obraz al său, sunt ceremoniale? Îţi indică

rangul?

Kentuckienii aflaţi destul de aproape ca să poată auzi pufniră şi izbucniră în râs. Omul din faţa lui Soma făcu o rapidă, exagerată pantomimă de dezgust. Îşi desfăcu mâinile, o, zei, pe urmă îşi scoase masca cu cioc de pe cap şi îi arătă lui Soma dosul acesteia. Două curele de piele se încrucişau în interior, spri-jinind suprastructura sofisticată a măştii şi împiedicând-o, ob-servă Soma, să apese cu toată greutateape nasul celui care o purta. Se uită din nou la conducător, îl văzu frecând urmele care păleau.

— Scuze, zise pictorul.

— Nu-i nimic, răspunse Cioara. Asta e soarta unui nobil sălbatic, să fie greşit înţeles de locuitorii decadenţi ai oraşului.

Soma se holbă la bărbat preţ de un minut. Zise:

— Băieţi, cred că ne uităm la aceleaşi programe TV.

Căpetenia privea împrejur, numărându-şi băieţii. Îşi coborî masca şi îl trase pe Soma în picioare.

— Se prea poate. Trebuie să plecăm.

*

Se dovedi că numele căpeteniei era Japheth Sapp. Cel puţin aşa îl strigau ceilalţi Fraţi Ciori, de pe unde hoinăreau ei, în faţă sau în urmă, dând târcoale prin tufişuri, căţărându-se de pe crengile subţiri pe ramuri şi pe trunchiuri, sus, deasupra. Soma se adânci într-un spaţiu de visare, încântând subvo-cal şi supravocal (fiind redus la tăcere cu brutalitate de Japheth). Într-un moment de luciditate, ghicise că pasta pe care i-o administraseră Kentuckienii avea probabil un efect de anihilare a voinţei. Nu-şi dădea seama că poate să-şi deschidă capul şi să sune după ajutor, nici măcar nu voia. Dar „ Voi avea grijă de tine”, promitea Atena întotdeauna. Se agăţa de acest gând şi avea impresia că nu intra în panică datorită drogurilor pe care i le dăduseră Ciorile, dar şi fiindcă avea să fie salvat în curând de poliţie. „Voi avea grijă de tine.” În definitiv, nu era acesta unul dintre sloganurile Guvernatoarei, cristalizat din fulgii publicit ari pe cerul de deasupra de Nashville, în timpul Campaniei?

Îi făcea bine să se gândească la aceste lucruri. Îi făcea bine să

se gândească la capitala sănătoasă şi să uite că era răpit de nişte străini, de indieni, de bandiţi.

Atunci căpetenia cetei de atacatori îl aruncă într-un şanţ, fluierând şi gesticulând, chemându-şi toţi băieţii să plonjeze în apă, să se îngrămădească laolaltă, aruncându-şi pelerinele în sus şi acoperindu-se cu ele.

— Ce se întâmplă, şefu'? Întrebă băiatul cu ochi albaştri, pe care Soma îl observase mai devreme şi care stătea acum ghemuit în mocirlă, cu cotul proptit în coastele lui Soma.

Japheth Sapp nu răspunse, dar un altul, mai tânăr, şuieră:

— P. A. T. Are până şi un urs în văzduh!

La această neverosimilă remarcă şoptită, Soma se întrebă dacă urs însemna salvare. Deşi anumite aspecte ale acestei experienţe erau plăcute. Nu-i trecu prin minte să se teamă pentru sănătatea lui, nici măcar după ce Japheth îl doborî cu o uşoară lovitură de picior înapoia genunchilor, atunci când pictorul se ridică şi dădu la o parte pelerinele cu pene, pentru a zări o părticică din cer.

Sus era într-adevăr un urs. Da, era îmbrăcat în albastru şi alb.

— Vreau să văd ursul, zise tânăra Cioară. Japheth clătină din cap:

— Te duc la Movila Răchitei, Lowell, când ne întoarcem acasă, şi-ţi arăt urşii negri care trăiesc în susul Râului Verde. Ursul de colo e doar un robot făcut din baloane şi posedat de un demon, nu merită să te uiţi la el decât dacă eşti destul de aproape ca să-l poţi spinteca.

Cu toţi cei care-l capturaseră concentraţi la liderul lor sau la cer, Soma se întrebă dacă ar putea să-şi deschidă capul. De îndată ce fu străbătut de acest gând, Japheth Sapp se întoarse către el şi îl pironi cu privirea.

— Mai daţi-i ăstuia nişte pastă, se adresă el găştii. Dar aveţi grijă cum vă purtaţi cu el, mai avem nevoie de capul voiului ca să traversăm Cumberlandul, chiar şi după ce mituim gândacii de colectare.

Soma vorbi prin substanţa vâscoasă cu care rotofeiul cu pene de bufniţă îi acoperea jumătate din faţă.

— Gândacii de colectare lucrează pentru oraş şi nu li se poate aduce nici un reproş. Planurile voastre sunt eronate dacă se bazează pe coruperea slujbaşilor Guvernatoarei.

Alte huiduieli, alte sâsâituri.

— Dacă gândacii de colectare ar avea mame, mi le-ar vinde pentru jumătate de butoi de whisky de Kentucky. Noi avem mai mult de o jumătate de butoi.

Soma ştia că Japheth minţea – era o tactică obişnuită de instigare folosită de eroii neoanarhişti.

— Ştiu că minţi. E o tactică binecunoscută a…

— Taci din gură, Pictor Soma! Îmi placi aşa cum eşti, dar am citit cu toţii programul Guvernatoarei. Vei vedea că suntem prea sofisticaţi pentru tiparele voastre.

Japheth făcu un semn şi grupul se împrăştie. Mlădiţele alergară afară şi trunchiul principal se eliberă din strânsoare. Şi nu sunt un agitator anarhist. Sunt multe, dar asta nu.

— Cântăreţ! Zise o Cioară tânără, trecând cu pas grăbit pe lângă ei.

— Cânt, uneori, la sfârşit de săptămână, asta vrea să spună. Nu am un contract de înregistrări sau ceva, zise Japheth, îmboldindu-l acum pe Soma chiar el.

— Sudor! Spuse un altul.

— Înscris în sindicat, preciza Japheth. Asta e munca mea de zi cu zi, şi lucrez la frontieră.

Alte minciuni, ştia Soma.

— Atunci, să presupun că voi aţi construit Zidul împrejmuitor? Tot ce spunea îi amuza copios pe aceşti oameni.

— Nu doar Kentuckienii, volule, tot restul lumii. Numai că noi îl numim câmpul de separaţie.

— Agitator, cântăreţ, sudor, zise pictorul, în timp ce starea de amorţire se răspândea mai adânc decât înainte, afectând felul în care rosti cuvintele şi felul în care le alese.

— Asasin, mormăi Bufniţa, primul lucru pe care Soma îl au – zise.

Japheth se căţăra pe un mal în faţa lui Soma. Se opri şi se răsuci. Piciorul lui sfredeli stratul de frunze, răspândind un

miros jilav. Se uită la Bufniţă, apoi, aspru, la Soma, ghicindu-l.

— Acum eşti bine dopat, Pictor Soma. N-ai cum să-ţi deschizi capul ăla până nu ţi-l deschidem noi. Aşa că, negreşit, iată adevărul: Nu suntem aici doar ca să-i furăm lucrurile. Suntem aici să pătrundem în castelul ei. Suntem aici s-o ucidem pe Atena Parthenus, Regină a Logicii şi Guvernatoare a Statului Voluntar Tennessee.

Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii împrăştie ramuri înfrunzite prin parcare, lăsând frunzele lungi, verzi de ferigă să se usuce înainte de a folosi mormanul pentru a-şi face patul. Calul ei privea pe deasupra uşii scunde a boxei sale. În interiorul corpului principal al garajului, maşina lui Soma dormea anesteziată.

— Taman destule pentru un pat moale, căluţule, zise Jenny. Vom dormi cu toţii bine, după ziua asta grea.

Atunci văzu acel mic fâlfâit. Una dintre crengi avea o pană prinsă între frunze şi, da, pana avea culoarea neagră a tăciunelui, albastrul întunecat al nopţii, fumuriul nordului. Jenny oftă, căci calitatea ei de cetăţean nu era atât de nepătată ca a lui Soma, iar poliţiştii o tulburaseră. Dar îşi deschise capul, privind ţintă la pană.

Un telefon săltă dintr-un tulipier, ceva mai jos pe drumul către Nashville. Cârâi în zboru-i scurt şi ateriza, greoi, lipsit de graţie, în faţa lui Jenny. Îşi întoarse ochii de mărgea către ea:

— Sună, zise telefonul.

— Alo, spuse Jenny.

Operatoarea lui Jenny avea exact vocea lui Jenny, alt lucru care o tulbura în taină. Operatorii altor oameni avea glasurile unor staruri de televiziune, ale unor Legislatori celebri sau personaje vesele de desene animate, dar Jenny făcea parte din acea minoritate de persoane ai căror Operatori şi Profesori aveau mereu vocea lor. Jenny îşi aminti un slogan din Campanie: „Vocea mea e vocea ta.”

— Patrula de Autostradă din Tennessee a cules deja una, Vindecătoare Jenny.

Glasul din telefon se îngroşă în jurul ei şi începu să i se prelingă prin urechi, ca un sirop rece.

— Dar vrem o mostră şi din aceasta. Ţine bine pana, Jenny, şi deschide-ţi capul puţin mai tare.

Acum, iată secretul penelor. A celei pe care Jenny a dat-o poliţiei şi a penelor pe care una dintre lunetele de reper o capturase deja. Secretul acelorpene şi al penelor înşirate canişte fa-nioane de-a lungul cărărilor ce coborau dinspre Zidul împrejmuitor, şi chiar al penelor de Bufniţă care forţaseră in-trarea prin acea barieră, lăsând lumea exterioară să pătrundă înăuntru. Toate erau îmbibate de intrigă. Fiecare dintre ele fu-sese înmuiată în matematică potentă, aplicaţia autonomă pusă la punct de Bufniţele Ierbii Albastre.

Penele erau capcane. Erau momeli şi false atacuri. Nu marcau drumul urmat de Kentuckieni.

Matematica rămase tăcută şi nemişcată, plutind prin capul lui Jenny, prin neînsemnatele mijloace de apărare ale telefonului şi prin mai considerabilele, dar, totuşi, evitabilele, cercuri de sârmă ghimpată din jurul Operatoarei. Matematica scotocea după un Detectiv sau chiar un Legislator, deşi era puţin probabil să găsească vreunul care să nu ragă într-o haită de confraţi.

Se ţinea departe de Comodorii din Marele Strat de Sare din jurul Parthenonului. Era perfidă. Avea ţeluri limitate, dar realizabile. Marca drumul pe care nu mergeau.

Ciorile îl puneau pe Soma să care lucruri.

— Eşti mai puternic decât crezi, îi spuse unul dintre ei şi î împovăra cu un butoi cu doage de stejar alb, în care se blo tocărea un lichid. Soma observă că multe dintre ciori duceau asemenea butoaie, în timp ce altele cărau saci de pânză, umezi, plini de noroi, pătaţi de resturi vegetale şi mirosind a mâncare pentru săraci.

Japheth Sapp ducea doar o bucată de hârtie. O consultă când se strânse laolaltă cu Bufniţa şi băiatul cu ochi albaştri, ghemuiţi în albia unui râu secat, la câţiva metri de locul unde ceilalţi membri ai cetei îşi scoteau lucrurile.

Soma nu avea habar unde se aflau în acest moment, deşi îşi dădea seama vag că urmaseră un arc mai sus de suburbiile nordice, iar conversaţiile indicau că se îndreptau acum spre

capitală, oricât de improbabil ar fi sunat. Îşi simţea şi acum capul amorţit şi moale pe dinăuntru, o stare nu toc-mai neplăcută, dar care nu servea simţului său de orientare şi aşa slăbit.

Totuşi, îşi dădu seama ce oră era când lumina verde împestriţa valea în care se odihneau se transformă în roz. Aşa, cu mintea înceţoşată, recunoscu fenomenul şi zâmbi.

Norii scoaseră un sunet ascuţit, apoi, dintr-odată, în jurul lui totul se precipită. Pentru prima oară în ziua aceea, reacţia Ciorilor la ceea ce percepeau a fi o criză nu se soldă cu vârârea lui Soma undeva sau îndesarea lui sub ceva. Aşa că fu liber să cânte imnul, în timp ce Ciorile se agitau înnebunite.

În clipa în care sunetul de clopot căzu din cer, Japheth îşi azvârli masca la pământ, privi aspru către un bărbat sprinten, cu capul roşu şi răcni:

— Pe unde umblă responsabilul cu timpul? Trebuia să ne reaminteşti!

Dar bărbatul nu avu timp să răspundă, căci, asemeni tuturor celorlalţi, scotocea prin sac, înfăşurându-şi un set sofisticat de apărătoare crenelate pentru urechi în jurul capului.

Muzica porni şi Soma începu:

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee…

Era deosebit de ciudat că niciunul dintre Kentuckieni nu i se alătură şi că niciunul dintre ei nu se mişca în cercurile pe care, în mod normal, un grup de dimensiunea aceasta le-ar forma în timpul intonării imnului.

Totuşi, ar fi fost şi mai ciudat dacă ar fi făcut-o.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee…

În mijlocul unui hăţiş de sălcii de pe malul celălalt al pârâului secat se afla un desiş de floritrompete, astfel că alămurile sunau mai puternic decât era obişnuit Soma. Poate că erau mai departe de oraş decât credea. Pasionaţii diferitelor genuri mu-f zicale aveau tendinţa de a găsi asemenea locuri şi de a le frec-venta în timpul imnului.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem

Tennessee…

Soma dansa vesel, târşâindu-şi picioarele într-o mişcare de unul singur, cu un ochi la ratonul gras care îşi legăna capul în ritmul muzicii, în timp ce rostogolea pietre în albia râului, când văzu cum Cioara tânără, care voise să vadă ursul, începu să bată ritmul, ridicând şi coborând o cizmă cu gheare. Bufniţa fu prima dintre străini care observă cizma ce bătea tactul.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seara refacem Tennessee…

Soma nu simţea adevărata legătură cu colectivitatea pe care imnul i-o oferea zi de zi, nu simţea că-i sporeşte încrederea şi vigoarea, dar punea asta pe seama substanţelor pe care i le dăduseră Kentuckienii. Se întrebă dacă foloseau aceleaşi droguri pentru Cioara ce cădea acum, cu un spasm uşor, sub povara Bufniţei, care o doborâse la pământ. Ceilalţi ţintuiră braţele şi picioarele Ciorii dansatoare, iar Japheth scoase la iveală un ac şi injecta biata creatură cu o seringă enormă, plină cu o substanţă maronie, lăptoasă, care avea consistenţa mierii; Soma îşi aminti că ştia numele Ciorii dansatoare. Japheth Sapp îi spusese băiatului Lowell.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee…

Lumina rozalie păli, ratonul se îndreptă, cu mersu-i legănat, către pădure, florile-trompetă amuţiră, iar Soma termină executarea unei piruete.

Bărbatul cu capul roşu stătea în faţa lui Japheth, cu un aer chinuit, bântuit. Continua să se uite într-o parte, către locul unde Bufniţa stătea peste Cioara care dansase.

— Japheth, am pierdut şirul, atâta tot, spuse el. E atât de greu aici să ţii evidenţa întâmplărilor.

Chipul lui Japheth trecu într-o clipă de la mânie lai dezamăgire şi apoi la ceva ce semăna a iertare.

— Aşa este. E greu să ţii şirul. Toată lumea o mai dă în bară uneori. Şi cred că i-am administrat stabilizatoarele la timp.

Pe urmă, Bufniţa spuse:

— Partea a doua acum, Japheth. Trebuie să aşteptăm a doua

tură de reziduuri ca să prindem gândacul nostru de colectare.

Japheth se strâmbă, dar clătină aprobator din cap.

— Oricum, nu putem pleca, nu înainte de a şti ce se va întâm-pla cu Lowell, zise el, aruncând o privire către băiatul inconştient. Duceţi whisky-ul şi mâncarea înapoi în ascunzătoare. Montaţi reţeaua. Rămânem aici peste noapte.

Japheth se apropie cu pas apăsat de Soma, cu pumnii strânşi, albi.

— Lucrurile sunt tot mai limpezi pentru tine, Pictor Soma, chiar dacă ţi se pare că sunt din ce în ce mai greu de înţeles. Motivaţiile noastre vor deschide în tine noi perspective.

Luă bărbia lui Soma în mâna stângă şi îi ridică faţa. Îşi flutură mâna, arătând către Lowell.

— Iată unul dintre motivele mele pentru toate acestea. Încet, dar cu pocnituri serioase, Japheth îşi desfăcu degetele.

— Lupt împotriva ei, Soma, în speranţa că nu va mai fereca o minte. Lupt împotriva ei, ca minţile deja legate sa poată fi eliberate.

Dimineaţa, băiatul care dansase era mort.

Jenny se trezi în semi-întunericul umed şi rece, ghemuită pe pietrişul parcării. Calul său necheza încet. Îşi dădea seama vag că, de o bună bucată de vreme, calul necheza şi dădea semne de nelinişte, iar asta o readuse la starea de conştientă.

Se rostogoli pe o parte şi se ridică în picioare, scuipând pentru a scăpa de gustul de metal al Operatoarei, care îi stăruia în gură. O peliculă uscată de sânge îi acoperea nările şi buza superioară, simţea substanţa solzoasă până şi în urechi. Privi către garaj şi văzu că nu era singura care se deşteptase.

Acum culcă-te înapoi, îi spuse maşinii.

Maşina lui Soma se ridicase pe roţile din spate şi privea afară prin fereastra deschisă, lăsându-şi greutatea pe zidul înălţat prin creştere accelerată, împingându-l în afară.

Jenny scoase un sunet plescăit, sperând că-şi va linişti calul şi se îndreptă către maşină. Era afectată de starea de confuzie şi îngrijorare a acesteia.

Atinse antena cu mâna.

— Ar trebui să mai dormi. Nu-ţi faci griji pentru mine.

Operatorii îşi dau seama când nu eşti cooperant, atâta tot, chiar când tu nu ştii că eşti necooperant. Pe urmă trebuie să scoto-cească iar, puţin mai mult decât e confortabil, ca să găsească răspunsurile pe care le vor.

Jenny reuşi să convingă maşina să coboare de la fereastră, crispându-se puţin la ecoul durerilor ascuţite care îi străftilgerau prin cap şi prin urechi.

— Să nu-i spui proprietarului tău, dar asta nu e prima dată când am fost pusă sub semnul îndoielii. Acum, la culcare.

Maşina avea un aer şovăitor, dar rulă supusă înapoi spre patul de reparaţii crescut din podeaua garajului. Se aşeză, mormăi puţin, pe urmă îşi stinse farurile.

Jenny o ocoli, se duse lauşă şi intră. Găsi capsulele de apă pline şi reci şi bău cu nesaţ. Apa avea un uşor gust de sare. Mai luă o înghiţitură, apoi umezi o cârpă cu o parte din lichidul astringent, ca să şteargă sângele uscat. Pe urmă se puse pe treabă.

Gândacii de colectare ieşiră mişunând din oraş, traversară Podul Eminentei Opoziţii, sub ochii vigilenţi ai urşilor care pluteau deasupra, trasând un unghi drept de-a lungul digu-lui, către terenurile de debarasare. Soma şi Kentuckienii stă-teau ascunşi în pustietatea acoperită de tufişuri de la marginea terenurilor, aşteptând.

Bufniţa aşează o mână pe umărul lui Japheth, arătând către un gândac de colectare care tocmai intra pe terenuri. Apoi Bufniţa se ridică în genunchi şi începu să se târască printre tufe şi aparate moarte.

— Pictor Soma, şopti Japheth, va trebui să-ţi rup maxilarul în câteva minute ca să scoatem cât mai multe dintre tentaculele ei, dar ţi-l vom suda la loc de îndată ce trecem râul.

Soma era prea cuprins de efectul pastei ca să poată păstra în minte ambele ameninţări în acelaşi timp. Un maxilar rupt. Ciori în capitală. Se concentra asupra celei de-a doua.

— Urşii vă vor ridica şi vă vor arunca în Stratul de Sare, zise. Copiii se vor căţăra pe voi în timpul Campaniei şi Legislatorii vor sta pe umerii voştri pentru a-şi ţine discursurile electorale.

— Urşii nu ne vor vedea.

— Urşii veghează râul şi podurile şi…

— Şi ochii lor nu se închid niciodată, îl completă Japheth.

— Da, am văzut reclamele.

Un gândac de colectare, unul mare, lung de patruzeci de metri, se înălţă deasupra lor, aşezat, într-un echilibru precar, pe şirul de picioare din spate. Soma spuse:

— Sunt reclame foarte bune.

Iar gândacul goli mizeriile peste ei.

Regatul de date al Atenei oglindea regatul ei fizic. Construcţii unu-la-unu copiau clădirile şi populaţia, arătând cine domina şi cine era dominat.

În acel spaţiu numeric, matematica Kentuckienilor găsi podul. Lumina crudă a urşilor plutea deasupra. Fiecare urs reprezenta o fracţiune, statistic semnificativă, a Guvernatoarei înseşi. Din punctul de vedere al matematicii, cei doi care formau perechea de deasupra Podului Eminentei Opoziţii arătau ca nişte sori în miniatura, aruncând raze scrutătoare asupra gândacilor de colectare care mărşăluiau, asupra şalupelor care pluteau de-a lungul Cumberlandului şi chiar asupra apelor râu-lui, luminând analogiile numerice ale lucrurilor periculoase care sălăşluiau pe fundul mocirlos al acestuia.

Gândacii de colectare ieşiră din oraş, cu abdomenele voluminoase umflate de reziduurile inserate pe traseele lor. Matematica vedea că gândacul care tocmai trecea printre razele de examinare ale urşilor avea o mulţime de restaurante pe itinerariul său. Ra-zele străpungeau carapacea cenuşie, dezvăluind o abundenţă de substanţe gelatinoase nedigerate, căni sfărâmate, şerveţele soioase.

Gândacii care se îndreptau în direcţia opusa, goliţi şi gata de reîncărcare, erau cercetaţi cu şi mai multă atenţie decât tovarăşii lor care se îndrepta către exterior. Razele de examinare erau nimicitoare, totale şi extrem de precise.

Matematica ştia ca precizia şi acurateţea nu sunt acelaşi lucru.

— Moartea lui Lowell ne-a întârziat mai mult decât credeam, zise Japheth, adresându-se celor patru Ciori, Bufniţei şi,

bănuia Soma, gândacului în interiorul căruia se aflau. Japheth îi însărcinase pe ceilalţi din grupul de atac să-l ducă pe băiatul mort înapoi către nord, şi astfel, acolo unde stăteau ghemuiţi, era loc berechet.

Interiorul abdomenului gândacului era mai mare decât apartamentul lui Soma cu un coeficient de doi şi mirosea a flori, în loc de diluant pentru vopsele. Însă apartamentul lui Soma nu era alcoolic.

— Asta e bine, totuşi, bine, bine. Glasul gândacului răsună din toate direcţiile deodată. Sunt programat pentru o tură de odihnă. Mătăluţele voastre aţi întârziat şi aţi pierdut ultima mea tură, iar acum putem să ne odihnim cu toţii şi să bem un whisky bun. Bun bun!

Dar niciunul dintre Kentuckieni nu bău nici un strop de whisky din butoaiele pe care le-au deschis de cum au alunecat pe gâtul gândacului. În schimb, cam la fiecare jumătate de oră, turnau încă un galon într-una dintre fisurile umede care străbătea tot interiorul gândacului. Abdomenul gândacilor de colectare nu era proiectat pentru digestie, doar pentru evacuare, şi sistemul circulator era cel care făcea toată munca de trans-portare a burbonului la creierul gândacului.

Soma înmuie un deget într-un butoi deschis şi il duse la limbă.

— Burbonul arde! Zise el, scoţându-şi degetul din gură.

— Arde bine! Spuse gândacul. Bine bine!

— Ştiam că nu toţi vom putea realmente să intrăm în oraş – nu avem destule echipamente, în primul rând – dar şase este numărul minim. Şi, de vreme ce suntem în întârziere, va trebui să aşteptăm imnul de diseară în apartamentul gazdei noastre.

— Aleea Tipografului e la trei kilometri de Parthenon, zise Bufniţa, făcând semn cu capul către Soma.

Japheth încuviinţă.

— Ştiu. Şi ştiu că pot fi cei mai lungi trei kilometri din lume. Dar am fost conştienţi că ne aşteaptă un drum greu.

Bătu în peretele gri, curbat, de care se sprijinea cu cotul.

— Hei! Gândacule! Cât mai durează până ce îţi începi tura?

Un lung şi dezamăgit suspin scutură abdomenul.

— Încă două ore, omule burbon, răspunse gândacul.

— Scoate-ţi echipamentul, vere, îi spuse Japheth Bufniţei. Se ridică în picioare şi se întinse, făcând semn celorlalte Ciori să facă la fel. Se întoarse către Soma: Noi, ceilalţi, îl vom ţine.

Jenny ieşise afară spre sfârşitul dimineţii, când ultimii aburi ardeau încă dinspre faleză, căutând materiale organice cu umiditate scăzută ca să hrănească garajul. Îşi consumase o mare parte dintre rezerve muncind la un lucru sau altul, până târziu în noapte.

Aşa cum bănuise, după gustul sărat al apei, filtrele din locaşurile dintre rădăcinile principale şi sistemul de instalaţii al garajului erau colmatate cu nămol. Le suflase cu aer comprimat – nu era nevoie să înlocuieşti ceea ce puteai repara -şi le reinstalase, unul, două, trei. Dar în timp ce sufla în filtre, auzise în compresorul de aer un şuierat care nu îi plăcea şi, când s-a dus să-l verifice, l-a găsit gâfâind din cauza efortului, cu limba atârnându-i pe bancul de lucru unde era aşezat.

Apoi lucrurile au decurs aşa cum decurg lucrurile, şi ea a trecut cu entuziasm de la o problemă minoră de întreţinere la alta – ştergând lacrimile de crocodil ale compresorului, în timp ce curăţa periile din motorul AC al acestuia, pe urmă înlocuind siguranţa garajului.

— Rezistoarele sunt atât de uşor fuzibile, glumise, adresându-se calului său, în timp ce îl ştergea cu crengile de ferigi dulce-mirositoare pe care le adusese pentru patul ei.

Desigur, în tot acest timp, a urmărit maşinuţa, monitorizând temperatura în punctele principale şi făcând tot ce i-a stat în putinţă să convingă fereastra spartă să se sudeze la loc, neted şi ferm. La un moment dat, când maşina s-a trezit în toiul nopţii, gemând din pricina colicilor, Jenny a fost nevoită să ridice ca-pota, descoperind că bujiile trebuiau scoase şi curăţate. Erau mânjite cu reziduurile vâscoase ale gazului analgezic pe care proprietarul maşinii îl împrăştiase atât de abundent.

Ţâţâi. Indicaţiile de pe etichete arătau clar că duza trebuia orientată departe de blocul motor. Totuşi, Pictorul Soma nu

era de învinuit, căci eforturile sale fuseseră bine intenţionate. Era o reparaţie uşoară şi oricum Jenny ar fi scos bujiile în timpul reglajului pe care îl planificase pentru dimineaţă.

Aşadar, reparaţii şi vindecări, lumini aprinse şi scule în funcţiune, iar când s-a trezit în sunetele schimbului de dimineaţă, garajul a început imediat s-o avertizeze, îndreptând către ea lumini de chihlimbar, oriunde se întorcea. Sunetele mârâite pe care garajul le revărsa dinspre amplificatoare au agitat calul, astfel că Jenny a pornit să caute ceva de pus în rezervorul garajului înfometat.

Când se întoarse, aducând o legătură de lemne uscate şi o jumătate de găleată de nuci vechi, pe care vreun culegător le înghesuise sub o ieşitură şi le uitase acolo, cu cel puţin două toamne în urmă, maşina dispăruse.

Jenny alergă la marginea parcării şi privi în josul drumului, deşi nu putea vedea prea multe. În această perioadă a anului, ceaţa dimineţii trecea direct în negura amiezii. Vedea oraşul şi porţiuni de drum între copaci şi linia falezei, dar nici urmă de maşină.

Garajul bazai şi Jenny îi vârî micul dejun în dispozitivul de captare. Nu-şi deschise capul să sune la poliţie, nu-şi revenise încă pe deplin de pe urma întrevederii din ziua precedentă. Şovăia chiar să-şi deschidă capul măcar atât cât avea nevoie ca să acceseze înregistrările de securitate pentru propriul garaj. Dar ea făcuse garajul şi construise şi reconstruise tot ce se afla în el, aşa că îşi asumă riscul.

Stătea lângă bancul de lucru, frecându-şi tâmplele, când o Jenny translucidă şi o maşină translucidă se întrupară din lumina deformată. Jenny-lumină îşi puse un rucsac-lumină, scarpină absentă maşina-lumină pe capotă când trecu pe lângă ea şi se îndreptă către uşă. Jenny-lumină nu priponi maşina. Jenny-lumină nu încuie uşa.

— Prostuţa Jenny-lumină, zise Jenny.

De îndată ce Jenny-lumină dispăru, maşinuţa-lumină se apropie de ferestrele mari, deschise. Ridică o rotiţă drăgălaşă şi se agăţă de tocul ferestrei, aşa cum făcuse cu o zi înainte, când o privise pe Jenny cea reală ieşind înot din visul cu

oficialii statului.

Maşina-lumină ţinu un far chiar deasupra tocului ferestrei, preţ de câteva minute, pe urmă se lăsă înapoi pe podea, cu un salt (Jenny cea reală umflase cauciucurile din primul moment, chiar înainte de a face garajul să crească).

Maşina-lumină îşi tură motorul emoţionată. Apoi, doar o lovitură uşoară în uşă şi era afară, în parcare. Se îndreptă către treptele ce duceau jos, spre plajă, bombându-şi grilajul până la pământ. Înconjură puţin parcarea, adulmecând ici şi colo, până ce găsi ceea ce căuta. Înainte de a porni în goană pe dru-mul către Nashville, făcu cale întoarsă şi se opri în faţa boxei Galului. Maşina-lumină îşi deschise portiera şi o legănă înainte şi înapoi de vreo două ori. Calul real necheză şi îşi scutură capul către maşina-lumină, prieteneşte.

Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii îşi cercetă calul cu cea mai aspră privire pe care un mecanic putea să i-o arunce unui cal. Calul necheză.

— Râzi, calule, zise ea, dezlegându-l, dar tot trebuie să mergem după ea.

În interiorul gândacului de colectare era o situaţie oarecum neplăcută, legată de o imensă instalaţie de sticlă şi cositor a Bufniţei. Fraţii Ciori încercau pe cât puteau să-l ţină nemişcat pe Soma, iar Japheth părea să regrete sincer când îi deschise pictorului gura mult mai mult decât îşi imaginase până atunci Soma că este posibil.

— Ar fi trebuit să bei mai mult whisky, zise Japheth.

Se auzi un pocnet puternic, ud, iar Soma se scutură, înţepeni şi leşină.

— Ei, asta-i bine pentru toţi.

Îşi ridică privirea către Bufniţă, care examina printr-o lupă şlefuită dintr-o piatră semipreţioasă gâtlejul pictorului.

— Ai reuşit să pătrunzi? Bufniţa clătină din cap.

— Vorbeşte cu matematica ta, zise Cioara.

Matematica se rotea în cercuri pe sub pod, trăgând uneori prin apă un şir de numere generat de curiozitate. Întotdeauna numere volatile, căci, invariabil, orice ar fi fost ceea ce vieţuia sub apă se năpustea asupra rândurilor şi le trăgea dedesubt.

Stimulul pe care îl aştepta matematica sosi în sfârşit sub forma unui vuiet surd, ridicându-se din pământul jilav. Era important ca matematica să nu ştie de la care gândac de colectare a emanat sunetul. Existau anumite tehnici dezvoltate de urşi pentru a scoate informaţia de la matematica îndărătnică.

Nu avea importanţă. Matematica ştia procedeele. Avea stimulul. Se împrăştia peste lunga linie de reprezentări pe care gândacii o ofereau urşilor, afectându-i transformările şi claritatea.

Deasupra, urşii îşi făceau treaba cu mare precizie.

Dedesubt, Kentuckienii pătrunseră în Nashville neobservaţi.

Soma se trezi şi îi văzu pe Kentuckieni făcând ceva îngrozitor. Când încercă să vorbească, observă că fata îi era imobilizată de o mască făcută din ceva ce mirosea a docuri, dar era moale şi subţire. Cele patru Ciori mai tinere erau îmbrăcate în tricouri şi pantaloni scurţi, colorate în nuanţele cele mai aprinse ale spectrului. Japheth se chinuia într-o haină lungă, zornăitoare, pe care erau agăţate scoici şi condensatoare vechi. Dar Bufniţa îl înspăimânta pe Soma cel mai tare. Bărbatul cu pieptul larg era acoperit cu pietre de opal de la gât până la glezne şi nu era îmbrăcat cu nimic în afară de o pereche de pantaloni croiţi dintr-un ziar vechi. Soma gemu, încercând să le atragă din nou atenţia.

Băiatul cu ochi albaştri spuse:

— Pictorul tău se trezeşte, Japheth.

Dar deasupra lui Soma se aplecă Bufniţa, punând o mână sub bărbia pictorului şi mişcându-i capul înainte şi înapoi cu surprinzătoare blândeţe. Bufniţa clătină din cap, pentru sine, bănuia Soma, căci niciuna dintre Ciori nu reacţiona, pe urmă scoase bandajele de pe faţa pictorului.

Soma trase adânc aer în piept şi spuse:

— Nimeni n-a mai purtat opale de luni de zile! Şi pantalonii ăia scurţi! Făcu semn către ceilalţi. Prea mult portocaliu! Prea mult portocaliu!

Japheth râse.

— Ei, bine, atunci vom fi turişti veniţi din provincie, nu

prinţi de pe Aleea Tipografului. Deranjează pe cineva?

Se răsuci, făcând scoicile şi circuitele să zornăie. Soma îşi încreţi buzele, clătină din cap.

— Scoicile şi condensatoarele sunt depăşite, spuse. Japheth încuviinţă.

— Aşa scrie pe cutie, continuând. Hei! Gândacule! Am ajuns deja la piaţă?

— Greu de spus, omule-whisky, veni răspunsul. Ochii îmi joacă feste.

— Destul de aproape. Deschide. Partea din spate a abdomenului animalului pârâi şi se căscă larg.

Japheth se întoarse către ceată.

— Băieţi, sunteţi gata să jucaţi rolul volilor?

Ciorile mai tinere începură să adune pânza de sac. Bufniţa sări un rucsac greu, îşi aranja florile de la pălărie şi spuse:

— Hei-rup!

Într-o vale, cu orizontul mărginit de copaci în toate direcţiile, Jenny şi calul ei dădură peste maşina care suspina. Se împotmolise în noroi. Jenny bănuia că se afla acolo de ceva vreme, dând înainte şi înapoi de-a lungul lizierei nordice.

— Vezi ce-ai păţit? Întrebă Jenny, descălecând.

Maşina se întoarse către ea şi se scutură. Aripa laterală din faţă era boţită rău, iar capota şi parbrizul erau pline de frunze şi crenguţe.

— Doreai să ajungi în pădure? Maşinile sunt pentru drumuri. Şterse nişte noroi de pe aripa avariată.

— Nu-i chiar aşa de rău. E doar o treabă de cosmetică. De ce-ar încerca o maşină să meargă acolo unde sunt copaci? Vezi ce se întâmplă?

Calul strigă. Se îndepărtase puţin în pădure şi stătea la rădăcina unui plop uriaş. Jenny vârî mâna prin geamul pasagerului, evitând cuvertura împletită din fibre de sticlă din cealaltă parte şi trase frâna de mână.

— Aşteaptă aici.

Alergă să ajungă din urmă calul. Lovea cu copita un mic petic de pământ. Jenny era mecanic şi nu avea simţ de orientare în pădure, dar putu observa conturul unei sandale cu

var-ful despicat. Cine ar putea să umble prin pădure cu asemenea încălţăminte nepotrivită?

— E vorba de un artist. Un artist care caută o scurtătură către Alee, mă gândesc, zise Jenny. Care poartă încălţări ciudate de artist.

Se întoarse, dusă pe gânduri. Maşina se prăpădea de dor. Nu era ceva nemaiauzit, dar nici obişnuit. Faptul că maşina îi ducea dorul într-atât o făcu să aibă o părere mai bună des-pre Pictorul Soma.

— Spune şi tu, calule. Melancolia încetineşte repararea unei maşini. Cred că maşina asta s-ar reface mai bine în propriul ei spaţiu de parcare.

Maşina se tură.

— Dar mai e şi garajul, care e lângă plajă, adăugă Jenny. Întoarse lucrurile pe toate părţile.

— Calule, zise ea, ţi se mai cuvin încă trei zile de concediu luna asta. Dacă te las liber acum în contul lor, vrei să împachetezi garajul şi să mi-l aduci în oraş?

Calul îşi scutură capul cu entuziasm.

— Bun. Atunci eu voi merge cu maşina înapoi la Alee… Dar calul îşi freca deja coastele de ea.

— Bine, bine.

Scoase o cutie cu alifie din centura de scule, îşi înmuie degetele în ea, pe urmă îşi trecu mâinile peste spatele calului. Crucile roşii i se lipiră de mâini, răsucindu-se. Cutiile pentru astea sunt în dulapul meu, spuse ea, apoi îi veni inspiraţia:

— Uite aici, maşina, zise şi aşeza crucile pe capota.

Se răsuciră până ce ajunseră în locurile regulamentare de pe uşi şi de pe capotă.

— Acum eşti o ambulanţă. Nu e sută la sută legal, poate, dar astfel poţi conduce repede şi poţi să fluieri ca o sirenă.

Maşina îşi învârti roţile din spate, dar nu putu să învingă frâna de mână. Jenny râse:

— Încă un minut. Am nevoie de tine ca să mă duci în oraş. Se întoarse să-i spună ceva calului, dar el galopa deja de-a lungul drumului de coastă.

— Nu uita să goleşti rezervoarele de apă înainte să-l

împachetezi! Strigă ea.

*

Soma descoperi că gândacii de colectare pătaţi cu resturi vegetale erau umpluţi cu rădăcini. Morcovi şi napi, o jumătate de duzină de varietăţi de cartofi, sfeclă. Kentuckienii se împrăştiară prin Piaţa Fermierului, dându-le la schimb cu toptanul pentru sucurile şi gelurile pe care maimuţele de piatră le aduseseră din grădinile lor.

— Acesta este obiectivul nostru secundar, zise Japheth. Facem asta tot timpul, dăm la schimb cartofi dopaţi pentru gunoiul ăla pe care voi îl mâncaţi.

— Ne otrăviţi?

Soma ieşea puţin de sub efectul drogului sau ceva de genul acesta. Gândurile i se transformau oarecum.

— Dopaţi cu nutrienţi, amice. Patruzeci de ani nu e o vârstă înaintată afară din Tennessee. Se pare că Atena nu se pricepe mai mult la nutriţia umană decât la psihologia umană. Hei, încercăm să vă ajutăm.

Pe urmă ajunseră chiar în centrul pieţei şi vuietul mulţimii înghiţi replica lui Soma, oricare arii fost aceasta.

Japheth îl ţinea strâns de braţ în timp ce vorbea cu o maimuţă bătrână şi căruntă.

— Patru kile, aşa-i?

Maimuţa cântărea o legătură de morcovi.

— În regulă, mormăi maimuţa. În regulă, omule. Pentru patru kile îţi dau… Patru jeleuri albastre.

Lui Soma nu-i venea să creadă. Nu îi plăcuseră morcovii niciodată, dar ştia că sunt foarte căutaţi. Patru jeleuri albastre era un preţ jignitor. Dar Japheth spuse:

— S-a făcut, şi vârî în buzunar tuburile de plastic pe care maimuţa i le întinsese.

— Nu eşti nici un fel de negustor, spuse Soma, sau dădu să spună, dar îşi auzi propriile cuvinte bolborosite într-un amestec neinteligibil de vocale. Într-un semestru de primăvară, pe când era deja asistent universitar de un an de zile, fusese solicitat de urgenţă să muncească la interfaţă. Gata cu bursele.

— Pictorule, strigă Japheth.

Soma ridică ochii. În faţa lui stătea o Cioară îmbrăcată în hainele luxoase ale Aleii. Încercă să-şi deschidă capul, să sune Patrula de Autostradă din Tennessee. Nu-şi putu găsi capul.

— Dă-i una dintre astea galbene, zise o maimuţă. Sunt bune pentru ameţeli.

— Pictorule, strigă Japheth din nou.

Îi strângea umărul ca într-o menghină.

Soma se strădui să stea în picioare cu propriile puteri.

— Uit ceva.

— Aş! Zise Japheth. Îţi aminteşti. Deşi prea repede pentru nevoile mele. Ascultă-mă. Maimuţele de piatră sunt cetăţeni voluntari cu drepturi depline ai statului Tennessee.

Bizareria afirmaţiei îl trezi pe Soma din reverie şi îl întrerupse brusc pe vânzător:

— Lua-te-ar naiba, omule, spuse maimuţa.

— Nu, nu, spuse Soma, pe urmă recită mecanic: Tennessee este un stat postcolonial desăvârşit Regatul maimuţelor de piatră este un principat-partener în interiorul graniţelor noastre şi, cu toate că maimuţele sunt aliaţii noştri de nădejde, ele nu se supun Guvernatorului nostru, ci regelui lor.

— Mda, zise maimuţa. Atâta vreme cât ne luăm autorizaţiile şi plătim maşinile de taxare. În plus, de cine să asculte cuburile de jeleu în afară de regele-maimuţă, ei?

Soma îl conduse pe Japheth la următoarea tarabă.

— Au mai rămas multe de spălat acolo, zise Japheth.

— Eu mă spăl în fiecare zi, răspunse Soma, pe urmă se prăbuşi peste o tavă cu recipiente de suc. Primele rezultate erau remarcabile.

Un bărbat îndesat, acoperit cu nestemate negre se apropie de ei. Bărbatul care insultase maimuţa spuse:

— S-ar putea să fi distrus prea mult, devine cam şubred. Bărbatul îndesat se uită în ochii lui Soma.

— Putem să-l stabilizăm destul de uşor. În autoservire sunt televizoare.

Apoi Soma şi Japheth beau punci fierbinte şi urmăreau buletinul de ştiri. Undeva, în Golf, era un război. Comodorii călare pe urşi se avântau prin nori, săgetând zepelinele

cubaneze.

— Cubanezii nu vor avea niciodată superioritate în aer, spuse Soma, şi se simţi îndreptăţit să afirme asta.

Japheth îl privi obosit.

— Vreau ca deocamdată să gândeşti aşa, Pictor Soma, spuse el cu glas scăzut. Dar sper că nu peste multă vreme vei şti că nu trăieşte nici un cubanez în locul numit Arhipelagul Appalachian şi că promontoriul acela sărat de acolo nu se numeşte Golful Mexicului.

Urmară rezultatele cursei de biciclete şi Soma aruncă o privire asupra listelor, sperând să vadă numele sale favorite în fruntea clasamentului general.

— Acela e Râul Tennessee, stăvilit de orgoliul Guvernatoarei voastre.

Soma văzu că avea paharul aproape gol şi îl auzea pe prietenul său Japheth continuând să vorbească.

— Ce? Întrebă el zâmbind.

— Te-am întrebat dacă eşti gata să te duci la Alee, răspunse Japheth.

— Bine, bine, zise Soma.

Matematica înainta de-a lungul unor alei neînsemnate, evacuând datele din refugiile secundare şi terţiare, când o simţi conturându-se la orizont. Căută zece mii de căi de evadare, dar le respinse pe toate când observă că fusese subminată, că se afla acum în interiorul ei, devenind parte a ei, că este rudimentara dinpunctul de vedere al materialelor dar inteligentă inteligentă ca arhitectură şi existaseră perioade oarbe locuri nevăzute de stârpit de stârpit de verificat din nou de verificat încă de o mie de ori cu totul cu totul de distrus tot toată mica matematică iarba albastră este absorbită.

— Aleea noaptea! Strigă Soma. Nu-i ca-n locurile de unde veniţi voi, băieţi, aşa-i?

Picioroangele unui lampagiu îşi făcură loc prin micul grup. Soma observă că prietenii lui se holbau cu gura căscată la capul cu masca de sudură a slujbaşului, când acesta răsuci un ventil din vârful unui copac şi aprinse gazul cu o atingere uşoară a limbii.

— Hai să mergem la mine, zise Soma. Când e vremea imnului, putem să privim parada din balconul meu. Locuiesc într-una dintre mansardele de deasupra Tiraniei Anecdotei.

— Deasupra cui? Întrebă Japheth.

— E o tavernă. Sunt proprietarii mei, răspunse Soma. Volii sunt atât de idioţi.

Dar nu era adevărat.

Prietenul Bufniţă al lui Japheth căzu în genunchi şi vomită direct în stradă. Soma se holbă la sferele care se zgâlţâiau în şanţ în timp ce omul bolborosi câteva vorbe înecate.

— A luat penele. Acum ne caută.

Prea mult punci, îşi zise Soma, gândindu-se la Bufniţă, la el însuşi şi la toţi prietenii nebuni ai lui Japheth.

— Soma, cât mai avem? Întrebă Japheth. Soma îşi aminti deprinderile.

— Nu mai e mult.

Şi nu era, doar câţiva metri chinuiţi, cu Soma în frunte şi cu prietenii lui Japheth, ba ducându-l pe sus pe amicul lor beat, ba târându-l după ei, în josul Aleii. Nimic neobişnuit. În fiecare seară era Carnaval pe Alee.

Pe urmă un semn cu mâna către paznicul din faţa Anecdotei, apoi pe scări în sus, pe urmă, la uşă, cântecul „Deschide, deschide!” şi, în sfârşit, toţi îngrămădiţi în spaţiul strâmt.

— Uite acolo, zise cel căruia îi era rău, arătând spre chiuveta industrială pe care Soma o instalase pentru a-şi uşura munca de spălare a pensulelor. Pensulele… Unde erau pensulele sale, creioanele, notiţele pentru seminarul complexităţii?

— Prosoape, Soma?

— Ce? A, da, le aduc imediat.

Soma se agită de colo-colo, căutând prosoape, scoţând tabureţi pentru oamenii, acum tăcuţi, care îi umpleau camera. Îi dădu lui Japheth prosoapele.

— E de la mâncare? Întrebă Soma. Japheth ridică din umeri.

— A mâncat demult, s-ar putea spune. Bumiţele sunt numere în aceeaşi măsură în care sunt carne. Se despoaie. Acelea care

curg în canalul tău de scurgere sunt cifre de unu şi zero.

Bărbatul voinic – parcă aşa fusese, voinic – bărbatul sfrijit, cu opale ce se desprindeau de pe el, spuse.

— Avem la dispoziţie doar câteva minute. În tot oraşul mişună Detectivi pedeştri. Ce am lăsat în mine e prea profund pentru minţile lor înguste, dar întreaga zonă e în fierbere şi situaţia va deveni din ce în ce mai încordată. Lăsaţi-mă numai…

Se întoarse şi vomită din nou în chiuvetă. Lăsaţi-mă câteva minute până la imn.

Japhethâşi schimbă poziţia, împiedicându-l pe Soma să vadă Bufniţa. Făcu semn cu capul către desenele de pe perete.

— Ale tale?

Băiatul cu ochi albaştri se apropie de chiuvetă. Ajută Bufniţa să se lase pe jos. Soma se uită la tablouri.

— Da, majoritatea. Pe câteva le-am târguit.

Japheth studia cu atenţie un desen în cărbune, un portret.

— Acesta ce reprezintă?

Desenul înfăţişa un bărbat tânăr, subţire, îmbrăcat într-un costum de epocă, sprijinit de un fel de maşinărie, uitându-se ţintă la privitor. Soma nu-şi amintea anume cum l-a desenat, dar ştia ce trebuia să fie.

— Este o caricatură. Le fac în timpul Campaniei, pentru provincialii care vin în oraş să voteze. Probabil cineva m-a rugat să-l desenez şi pe urmă nu a revenit să-şi ia tabloul.

Îşi aminti cum încercase să-şi amintească. Îşi aminti cum îi ceruse mâinii să-şi amintească, atunci când capul nu a vrut.

— Sunt… Ce-ai pus în mine? Întrebă Soma. Obrajii îi erau umezi şi spera că erau lacrimi.

Bufniţa se chinuia să se ridice în picioare. Un sunet de clopot răsună din cer şi Bufniţa spuse.

— Acum, Japheth. Nu mai e timp.

— Încă un minut, se răsti Cioara. Ce am pus în tine? Tu… Japheth scuipă. Când îţi aminteşti, încearcă să îţi aminteşti asta. Tu ai ales asta! Toţi alegeţi asta!

Bărbatul furios nu ar fi auzit nici un răspuns pe care Soma l-ar fi putut da, căci în clipa aceea toţi kentuckienii îşi închiseră

urechile cu manşoanele lor ciudate. Spre surprinderea lui, îi puseră şi lui Soma o pereche, cu forţa.

Când intrară în labirintul de străzi care duceau către Aleea Tipografului, Jenny reuşi în sfârşit să convingă maşina să nu mai hohotească. Drumul înapoi fusese lung, maşina o apucase pe fiecare drum lăturalnic către nord, întorcân-du-se, ocolind, încercând chiar să intre la un moment dat pe terenurile de debarasare, până să-i alunge gândacii de colectare, cu mârâieli ameninţătoare. În timpul imnului, în vreme ce Jenny bătea darabana şi se străduia să articuleze cuvintele, maşina îşi continuă căutarea, fără ca măcar să simuleze că dansează.

Aşa că Jenny deveni din ce în ce mai fascinată de comportamentul maşinii. Mai cunoscuse maşini care erau ataşate robeşte de proprietarii lor, cunoscuse maşini deştepte, unele aproape la fel de deştepte ca gândacii de colectare, dar cele două trăsături nu păreau să meargă niciodată împreună.

— Maşinile sunt câini sau maşinile sunt pisici, îi spusese Profesorul ei, ca să explice fenomenul, încă una de pe lunga listă a afirmaţiilor enigmatice care constituiau educaţia oficială în Statul Voluntar.

Dar iată un gândac de colectare care nu părea să se ridice la înălţimea renumelui acelor creaturi pentru abilitate. Maşina urmărea gândacul de câteva cvartale – Jenny îşi dădu seama de asta după ce maşina, pentru prima oară de când intraseră în incinta oraşului, făcu o întoarcere îndepărtându-se de adresa pictată pe plăcuţa de identificare.

Gândacul era considerabil şi înainta uşor de-a lungul Străzii Comerţului, alunecând de pe o parte pe alta şi, evident, ignorând semnele de circulaţie, care se îngrămădeau în jurul capu-lui său, într-un nor agitat.

— Maşină, mai bine am ieşi de pe strada asta. Gândacii vagabonzi sunt prea mult pentru PAT. Dacă nu-şi revine, un Comodor va fi eliminat din Parthenon. Jenny avea uneori coşmaruri cu Comodorn.

Maşina nu o ascultă, deşi în mod obişnuit ştia să asculte cu deosebită atenţie, ci acceleră în direcţia gândacului. Jenny vedea acum că gândacul se oprise în faţa unui restaurant şi îşi

deschisese abdomenul. Din interstiţiile dintre torace şi cap începură să se ivească tentacule de evacuare, când patronul restaurantului începu să-l atace, lovind tentaculele cu o mătură.

— Pleacă, strigă bărbatul, cu faţa roşie, ca vesta şi jambierele pe care le purta. Ţi-am spus deja de două ori. Capeţi tu ceva de aici la Pastele Cailor! Pleacă! Ţi-am chemat deja supraveghetorul, gândacule!

Glasul gândacului răsună pe stradă.

— Nici o încărcătură? Bine, bine. Oftatul lui era pură satisfacţie, dar Jenny nu avea timp să-l aprecieze. Maşina acceleră şi Jenny îşi acoperi ochii, anticipând coliziunea. Dar maşina se opri pe nesimţite, la câţiva milimetri, se uită în cavitatea goală a pântecelui gândacului, pe urmă oftă, deloc mulţumită.

— Vino, maşină, o îndemnă Jenny. Trebuie să se fi întors deja. Hai să încercăm acasă, bine?

Maşina claxona şi execută o întoarcere precisă din trei mişcări. Când cotiră pe Aleea Comerţului şi urcară viaductul care se arcuia deasupra Pieţei Fermierului, Jenny întrezări o mişcare pe cerul întunecat.

— Cu siguranţă biciclete PAT, zise ea. Îl urmăresc pe amicul tău gândac.

În cel mai înalt punct al podului, Jenny se aplecă şi privi în jos, la zarva controlată a pieţei. Mai multe tarabe făceau afaceri bune şi când Jenny văzu de ce, îi ceru maşinii să se oprească, pe urmă scoase un fluierat.

— Hei, Maimuţă! Strigă ea. Aici, sus, nişte sfeclă! Lui Jenny îi plăcea sfecla la nebunie.

Semnale de la subsidiarele din centrul oraşului rapoarte în tranzit şi recomandări creşterea procentelor dedicate observării şi predicţiei expediere comodor în exterior autoritatea constructului biologic scăzută sub parametri.

— Totuşi, e ciudat că nu ştiu ce înseamnă, nu vi se pare, prieteni? Spunea Soma probabil a cincea oară de la plecare. Strada Bisericii. Biserica. Aţi mai auzit undeva cuvântul ăsta?

— Nu, zise băiatul cu ochi albaştri.

Kentuckienii erau din ce în ce mai puţin comunicativi, pe

măsură ce micul grup înainta către vest, pe Strada Bisericii. Era un bulevard lung, larg, dar destinat exclusiv pietonilor şi vehiculelor de urgenţă. Nu era chiar o stradă, mai degrabă un parc lung, căci nu se aflau magazine şi apartamente pe niciuna dintre laturi, doar clădirile guvernamentale scunde, cenuşii, de culoarea ardeziei în lumina apusului.

Apusul. De aceea bulevardul era aglomerat, ca în fiecare seară. Soarele se lăsa din ce în ce mai jos, până să dispară în spatele Parthenonului. Exact în clipa în care discul dispărea în spatele edi-ficiului nisipiu, Marele Strat de Sare se autolumina şi întinderile albe ce înconjurau Parthenonul străluceau cu o lumină de gheaţă.

Stratul abunda în minerale care îi alimentau pe Legislatori şi pe Urşi, dar lumina albă pe care o emana era sterilă. Soma observă că feţele Ciorilor deveneau tot mai palide, pe măsură ce se apropiau de sursa acesteia. Munca lui erafascinantă şi de-venea din ce în ce mai fascinantă pe măsură ce mai multe discipline începeau să găsească metode de a-şi integra domeniile de studiu în meta-arhitectura ştiinţei. Catedra sa era în primul rând coautoarea unei lucrări alături de un expert în creşterea animalelor.

Bufniţa îi ţinu capul lui Soma, în timp ce pictorul vomită ultimele rămăşiţe pe care le mai avea în stomac.

Japheth şi ceilalţi îi linişteau pe trecători.

„Prea mult vin de la maimuţe", spuneau ei, adăugând: „Am venit din provincii, nu e obişnuit cu o mâncare atât de grea!" „E copleşit de imaginea Parthenonului."

Japheth se aplecă lângă Bufniţă.

— De ce îl afectează atât de tare, în comparaţie cu ceilalţi? Bufniţa spuse:

— Ei, bine, întotdeauna i-am dus înapoi, la nord de graniţă. Pe nebunul ăsta îl târâm tot mai aproape de slava stăpânei sale. Nici măcar n-am putut bănui ce anume încearcă să umple spaţiile goale pe care le-am lăsat în el, dar sunt destul de sigur că orice e ceea ce năvăleşte înăuntru nu e în totalitate de la ea.

Japheth ridică o sprânceană către adjunctul său.

— Cred că astea sunt cele mai multe cuvinte spuse laolaltă pe care le-am auzit vreodată de la tine.

Bufniţa zâmbi, o altă premieră, dacă acel mic rictus trist putea fi socotit zâmbet.

— N-a mai rămas mult timp pentru discuţii. Ridică-te acum, amice pictor.

Bufniţa şi Japheth îl ridicară pe Soma în picioare.

— Ce-ai vrut să spui? Întrebă Soma, ştergându-şi gura cu dosul palmei, prin „slava stăpânei sale”?

— Guvernatoarea, răspunse Japheth. Bufniţa a spus „slava Guvernatoarei sale” şi Japheth îşi trecu degetele peste braţul lui şi, da, era acolo, slava Guvernatoarei.

Strada Bisericii avea o uşoară pantă coborâtoare pe ultimele câteva sute de metri. Din locul unde se aflau, puteau vedea că strada se termina la marginea spectaculos definită a Marelui Strat de Sare, care avea rolul de camere legislative în Statul Voluntar. În centrul stratului se înălţa Parthenonul şi, cu toate că nici un cetăţean obişnuit nu traversa sarea în clipa aceea, era multă mişcare şi culoare.

Doi urşi zăceau cu faţa în Strat, legănându-şi capetele în timp ce îngurgitau substanţa de pe jos. Mai bine de o duzină de Legislatori erau într-o deambulaţie lentă, cu trupurile gigantice, slinoase, lăsând dâre de aur sau argint, în funcţie de apartenenţa politică. Unul dintre ei hăpăia o statuie albă de sare, dintre multele răspândite pe teren, câştigând câţiva metri în înălţime, de unde să-şi poată murmura sloganurile cântate. Şi, nemişcaţi în colţurile palatului rectangular care domnea în mijloc, se odihneau patru Comodori.

Erau nişte giganţi de rugină contorsionaţi, asemănători prin înălţimea impunătoare şi prin batisferele uleioase care acopereau putina carne pe care o aveau adânc în torsurile lor, dar altminteri fiecare o siluetă cu costume diferite cu senzori şi lame, fiecare cu un set diferit de membre articulate sau aripi sau roţi.

— Îţi poţi da seama care e fiecare? Îl întrebă Japheth pe băiatul cu ochi albaştri, care începuse să murmure printre dinţi, cu ochii ţâşnind de la un Comodor la altul.

— Sutcliffe cu ochi de rubin, pecetea, distrugătorul, Nguyen Ademenitorul, şoptind, minţind, Burroughs adăposturi, ieşit din subteran… Băiatul şovăi, clătinând din cap.

— Cel din coltul de nord-est seamănă oarecum cu Praxis Dale, dar ea ar trebui să fie plecată la Vest, unde se luptă cu Federalii. Prezenţa fizică a Sfântului Santal avea acelaşi profil cu al lui Dale, dar îl credeam dispărut, mistuit de Atena, după ce ultimul atac împotriva câmpului de separaţie a costat-o atât de mult.

— Nu voi înţelege niciodată de ce se joacă de-a politica cu subordonaţii ei, când ea este subordonaţii ei, zise Japheth.

Bufniţa spuse:

— Cu Comodorii nu-i chiar aşa, ei nu sunt ca majoritatea… Cetăţenilor. Cred că este Sfântul Santal, trebuie să-l fi reconstituit, sau măcar o parte din el. Îţi aminteşti mnemonicul lui?

— Santal strălucind, cântă băiatul cu ochi albaştri.

— Înăuntru şi afară, îl completă Japheth, privind Bufniţa în ochi. E timpul, aşadar?

— Când vom ajunge în Strat, voi face orice îmi va cere, chiar aşa gol cum sunt, zise Bufniţa. Leagă-mă.

Apoi băiatul cu ochi albaştri îl luă pe Soma de braţ şi îl îndemnă întruna să admire priveliştile Parthenonului, întorcându-i capul de la locul unde Ciorile înfăşurau Bufniţa în viţă-de-vie. Scoaseră dintr-un rucsac coiful Bufniţei şi i-l aşezară pe cap, strângând filetele la gât poate mai mult decât ar fi considerat Soma că e confortabil.

Două dintre Ciori ridicară Bufniţa între ele, cu picioarele împleticindu-se puţin. Soma văzu că scobiturile măştii din dreptul ochilor fuseseră astupate cu o bandă puternic reflectorizantă.

Japheth se adresă celorlalţi:

— Urşii nu vor interveni; le va lua prea mult să se ridice de la mâncare. Evitaţi legislatorii, chiar şi dârele lor. PAT vor fi la sol, dar nu vă vor deranja. Băieţi, ştiţi de ce vă aflaţi aici.

Cele două Ciori care ţineau Bufniţa, i-o predară lui Japheth, care o luă de mână. Băiatul cu ochi albaştri spuse:

— Ştim de ce ne aflăm aici, Japheth. Ştim de ce ne-am născut. Şi, cât ai clipi, cele patru Ciori tinere dispărură, alergând în toate direcţiile, cu excepţia drumului de întoarcere pe StradaBisericii.

— Pictor Soma, zise Japheth. Mă ajuţi să-l conduc pe acest om? Fu luat prin surprindere. Deşi nu ştia de existenţa vreunui regulament care să-i interzică asta explicit, în mod tradiţional nimeni nu păşea pe Strat decât în timpul Campaniei.

— Mergem în Stratul de Sare? Întrebă.

— Mergem în Parthenon, răspunse Japheth.

*

În timp ce traversau Strada Bisericii dinspre sud, maşina se opri dintr-odată.

— Acum ce mai e, maşină? Întrebă Jenny. Strada Bisericii era artera de circulaţie din capitală care îi plăcea cel mai puţin.

Maşina adulmecă pământul o clipă, pe urmă, fără nici un avertisment, coti brusc la stânga şi acceleră, cu sirena urlând. Turiştii şi localnicii veniţi să admire apusul se împrăştiară în toate părţile, în timp ce maşina şi Jenny goneau vâjâind către orizontul alb, strălucitor.

Bufniţa nu reuşi să facă decât câţiva paşi cu propriile puteri, încetini, apoi, se clătină şi pe urmă Cioara şi pictorul începură să-l care.

— Ce se întâmplă cu el? Întrebă Soma.

Trecuseră graniţa şi se aflau pe sare. Lăsaseră cei mai temerari vizitatori la o jumătate de cvartal în urmă.

— A dispărut în sine, răspunse Japheth.

— De ce?

Japheth râse pe jumătate.

— Ştii mai bine decât mine, amice.

În acel moment, Comodorul cel mai apropiat de ei făcu un pas înainte, cu piciorul drept, târî piciorul stâng câţiva metri în aceeaşi direcţie şi pe urmă, răsucindu-se, se prăbuşi la pământ cu un bubuit răsunător.

— Hoooo! Strigă Japheth. Ce puternic se prăbuşesc! Ar fi mai bine să începem să fugim acum!

Soma era dezamăgit, dar nu surprins, să vadă că Japheth nu a vrut să spună să fugă de acolo.

Lângă drumul uşor curbat pe care Japheth îl alesese prin strălucirea orbitoare, se afla doar un urs. Chiar aşa, uşoară, golită de matematica sa, Bufniţa era, totuşi, o povară şi Soma nu putea să piardă prea mult timp admirând culorile învolburate din blana de plastic a ursului.

— Ţine-o înainte, strigă Cioara. În faţa lor, doi dintre Comodori se întorseseră dintr-odată unul către celălalt şi lansau lovituri violente. Soma văzu o siluetă minusculă agăţată de umerii unuia dintre uriaşi, văzu cum se desprinde, cade şi dispare sub o cizmă placată cu fier de mărimea unui gândac de colectare.

Apoi Soma alunecă şi căzu el însuşi, trăgându-i după sine pe ceilalţi doi, pe terenul strălucitor, ridicând un nor de cristale usturătoare de sare în aer. Observă că unul dintre picioarele sale încălţate cu sandale era acoperit cu nămol auriu, încercaseră să ia prin învăluire unul dintre Legislatori, dar sfârşiseră prin a se împletici pe dâra altuia.

Japheth ridică Bufniţa, acum moale ca o păpuşă de cârpe şi, icnind, îl săltă pe umerii.

— Soma, ar trebui să vii. S-ar putea să reuşim să intram. Nu e deloc o decizie greu de luat.

Cum poţi să n-o iei? La început, a trebuit să fie convins, dar apoi a devenit unul dintre cei care s-au dus în lume să-i convingă pe ceilalţi. Nu e doar istorie, e post-istorie.

— Soma! Japheth alergă direct la pictorul neclintit, încetinit de po-vara Bufniţei de pe umeri. Se năpusti înspre Soma, doborându-l din nou la pământ, cu toţii ratându-l pe Legislatorul neştiutor care trecu încet pe lângă ei.

— Sus, sus! Zise Japheth. Stai în spatele lui, atâta timp cat se mişcă în direcţia potrivită. Cred că băieţii mei au pierdut un Comodor. Glasul îi era foarte trist.

Legislatorul se opri şi scoase un răget. Un abur fetid începu să se ridice din el. Japheth îl luă pe Soma de braţ şi îl trase după sine, prin haos. Unul dintre Comodori, primul care căzuse, stătea nemişcat la pământ, cu doi sau trei Legislatori

croindu-şi drum de-a lungul sau. Cei doi care se luptaseră zăceau încleştaţi unul în braţele celuilalt, abia mişcându-se, strălucind din ce în ce mai fierbinte. Singurul Comodor rămas în picioare, cu ochii ca nişte sori roşii, părea că priveşte fix chiar în spatele lor.

Când Comodorul începu să-şi mrişeze privirea mai aproape, Soma îl auzi pe Japheth spunând:

— Am ajuns mai aproape decât aş fi crezut.

Apoi maşina lui Soma, acoperită în mod misterios cu cruci roşii şi văicărindu-se cu glas subţire, se apropie pe nesimţite, oprindu-se cu un scârţâit în sarea din faţa lor.

Soma deschise fără ezitare portiera cea mai apropiată din spate şi îl trase pe Japheth în urma lui. După ce toţi trei – pictor, Cioară, Bufniţă – se îndesară pe bancheta din spate, Soma strigă:

— Pe scările alea în sus, maşină!

Pe scaunul din faţă se afla o femeie ai cărei ochi păreau mari ca nişte farfurii.

Comodori avarie oameni fără cap în strat impunere convenţii recuperare, întărire, abandonare temporară teleprezenţă localizare spion cu un cap spion cu un cap localizat.

Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii se temea să n-o ia razna. Ceva îi bubuia în cap, deşi nu încerca să-l deschidă. Ieri, lucrase la o reparaţie oarecare, pe plajă, punând la loc un geam spart. În seara asta, traversa în goană Marele Strat de Sare, cu Legislatorii, urşii şi Comodorii comportându-se într-un mod pe care nu-l mai văzuse şi despre care nu mai auzise.

Jenny însăşi se comporta într-un mod de care nu mai auzise. De ce nu a tras pur şi simplu frâna de mână, de ce nu a ieşit din maşină, nu a aşteptat PAT? De ce s-a ţinut mai strâns şi a coborât parasolarul ca să poată privi în oglindă bancheta din spate?

Erau trei bărbaţi. La început nu msese sigură. Unul părea a fi inconştient şi era îmbrăcat într-un costum ciudat, un fel de coif care îi acoperea complet capul. Nu-l cunoştea pe bărbatul înjachetă cu condensatori care îşi scotea capulpe fereastră, încer-când să vadă ceva deasupra lor. Totuşi, pe celălalt îl

recunoscu.

— Pictor Soma, spuse ea. Maşina ta se simte mult mai bine, deşi ţi-a dus dorul îngrozitor.

Proprietarul maşinii nu făcu decât să se uite la ea cu ochi mari. Celălalt se trase înapoi prin geam, cu o bucurie sălbatică pe chip. Smulse coiful de pe capul bărbatului culcat cu faţa în jos şi strigă:

— Ai auzit? Imprevizibilul pe care l-ai profeţit! Şi s-a nimerit în favoarea noastră!

*

Soma se gândea cu îngrijorare la suspensiile maşinii, fără a mai pomeni de cauciucuri, când făcu slalom printre picioarele ultimului Comodor rămas pe poziţie şi săltă pe treptele abrupte ale Parthenonului. N-a lucrat direct la proiectarea subsistemelor, când s-a apucat să dezvolte maşinile. Atena începuse deja să preia o bună parte din detalii. Totuşi, nu toate, nu putea s-o acuze pentru vina pe care o simţea el pentru că-şi transformase subiecţii animale în ceva asemănător unor componente încorporate.

Dar maşina reuşi să ajungă pe platforma şirului exterior de coloane, aparent deloc afectată. Bărbatul de lângă el, Japheth, aşa-l chema şi era din Kentucky, sări din maşină şi alergă către uşile imense, închise cu contragreutăţi.

— E din pricina crucilor. Ne aflăm într-un vehicul de urgenţă, conform uzanţelor lor.

Vorbise mecanicul, Jenny, aşezată pe scaunul din faţă, încercând să-şi oprească hemoragia nazală cu o cârpă unsuroasă.

— O aud pe Guvernatoare, continuă ea.

Soma îl auzea pe Japheth urlând şi înjurând. Întinse Bufniţa pe bancheta din spate şi se caţără afară din maşină. Japheth bătea zadarnic în uşi, însângerându-şi pumnii, învârtindu-se, scuipând. Îl zări pe Soma.

— Astea n-au fost aici înainte, spuse el, arătând către două coloane de argint care se înălţau oblic din podeaua platformei, terminându-se în flanşe pe uşi. Nu sunt încuiate, doar pecetluite de cilindri nenorociţi!

Japheth tremura.

— Cra! Strigă el. Cra!

— Ce încearcă să facă? Întrebă femeia din maşină.

Soma îşi frecă tâmplele cu degetele, străduindu-se să-şi amintească.

— Cred că încearcă să refacă Tennessee, răspunse el.

Cu greutatea a o mie de maşini în ţeastă, cu tropotul a o mie de cai în ochi, Jenny era incapabilă să ia vreo decizie raţională.

Aşadar, iraţional, părăsi maşina. Se îndreptă, împleticindu-se, către baza uneia dintre coloanele de argint. Când încercă să se agaţe de ea, mâna îi alunecă.

— Ulei, spuse ea. Sunt doar cilindri hidraulici. Privi de jur împrejurul îmbrăcăminţii metalice, acolo unde cilindrul dispărea în platformă, văzu placa de legătură. Îşi scoase şurubelniţa de la centură şi o folosi pentru a îndepărta placa.

Proprietarul îi şoptea maşinii, dar nebunul venise lângă Jenny.

— Ce faci? Întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea, vorbind doar în sensul cel mai larg. Imediat, îşi vârî încheieturile în placa de legătură, mişcându-şi licenţele şi garanţiile guvernamentale de la înche-ieturi pe sub un jet de lumină, cerându-i iute, cu glas mur-murat, scuze maşinăriei. Apoi îşi folosi briceagul pentru a tăia o despicătură verticală, cât putu de lungă, în furtunul hidraulic.

Fluidul ţâşni din perforaţie, acoperind-o pe Jenny cu o substanţă lucioasă, verde murdar. Cilindru cedară.

Bărbatul de lângă Jenny o privi. Se întoarse şi se uită la Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului şi la maşină.

— Trebuie că am avut un plan destul de prost, spuse, pe urmă se grăbi să tragă silueta cu coif de pe bancheta din spate.

Breşă veniţi acasă toţi comodorii veniţi acasă anulaţi destinaţia de urgenţă către vehicul neidentificat şi reveniţi acum salt înăuntru salt înăuntru salt înăuntru.

Jenny nu putu să-i ajute pe Soma şi pe prietenii lui să-şi târască povara prin uşile templului, dar ea intră, clătinându-

se. O văzuse până atunci pe Atena doar în părţi minuscule, în altare manechin, care găzduiau doar fracţiuni infime ale Guvernatoarei.

Aici se afla adevărata şi copleşitoarea Atena, aici se afla sculp-tura înaltă de cincisprezece metri, cu arme şi armură, însoţită de rămăşiţele sfărâmate ale duşmanilor ei împietriţi în marmură. Jenny reuşi să-şi ridice capul şi să privească dincolo de picioarele încălţate cu sandale, mai sus de veşmintele aurite, dincolo de obrajii strident vopsiţi, către ochii de lazurit.

Atena o privi şi ea. Atena făcu un salt.

În capul lui Jenny, în interiorul unei arhitecturi atât de mici, nu mai era loc pentru Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii. Jenny fugi.

Soma văzu mecanicul, femeia care fusese atât de bună cu maşina lui, căzând în genunchi, cu sângele ţâşnindu-i din nas şi din urechi. Îl văzu pe Japheth aşezând Bufniţa, ca o ofrandă, în faţa Guvernatoarei. El fusese printre detractori, luase în derâdere ideea de a găzdui corpul principal într-un loc cu potenţial simbolic atât de mare.

În spatele lui, maşina claxona. Zgomotul de-abia se auzea peste sunetele metalice, stridente ce ieşeau din Strat. Comodorul care rămăsese în picioare îşi răsucea bustul, întorcându-şi jumătatea superioară către Parthenon. Sarea supraîncălzită se topea, într-o dâră care cobora încet către trepte.

Soma alergă înapoi la maşină. Intră, aplecându-se, şi îşi aminti de portiera din spate, de cadoul surpriză. 0 răsucire în camera de combustie, pe urmă o apăsare şi cheia pătrunse în coloană. Maşina tremură.

— Fugi acasă cât de repede poţi, maşină. Înapoi la fermă, cu ai tăi. Fii iute, maşină, fii isteaţă.

Maşina se deşteptă. Se scutură de stăpânirea lui Soma şi îşi închise căpşorul. Scoase un sunet scurt de surprindere şi pe urmă alergă cu o viteză năucitoare, săltând în josul scărilor, peste sarea topită şi prin furtună, în timp ce bicicletele cu aripi de bule coborau de jur împrejur. Comodorul începu o

nouă răsucire domoală, încercând s-o urmărească.

Soma se întoarse la liniştea relativă din interiorul Partenonului. Privirea Atenei era otrăvitoare, dar el nu o putea simţi. Bufniţa îi smulsese această capacitate. Bufnifa care zăcea înaintea lui Japheth, lipsită de apărare, în faţa cuţitului pe care acesta îl ridica.

— De ce? Strigă Soma.

Dar Japheth nu-i răspunse, ci plonja peste Bufniţă, într-un salt de-a dura, evitând cu greu rafala de lovituri cu picioarele şi croşee venite din partea lui Jenny. Ochii îi erau larg deschişi şi sângerau. Din urechi şi din nări îi curgea şi mai mult sânge, dar continua să-l atace pe Japheth cu furie neobosită.

Japheth se ghemui şi făcu un salt. Răspunsul la întrebarea lui Soma veni, cu glas nedesluşit, din partea lui Jenny. Totuşi, nu era Jenny. Soma cunoştea vocea, şi-o amintea de undeva şi nu era Jenny.

E o bombă în carnea aceea prietene soma un cuţit o ameninţare un anihilator.

Japheth strigă la Soma.

— Trebuie să hotărăşti din nou! Scoate adevărul din el!

Făcu semn către Bufniţă, cu cuţitul. Soma trase aer în piept, suspinând.

— Atât de liber cu vieţile. Unul dintre motivele pentru care am urcat aici.

Trupul lui Jenny se apropie împleticindu-se de Japheth, dar Cioara căzu pe podeaua lustruită. Trupul lui Jenny alunecă în cădere, cu tălpile pantofilor acoperite de acelaşi ulei ca şi salopeta.

— Vărul meu Bufniţă a murit asfixiat, Soma, cu cel puţin zece minute în urmă, spuse Japheth. A murit imperfect şi necontrolat.

Apoi se îndoi puţin de spate şi azvârli obiectul ascuţit într-un arc uşor. Cuţitul zăngăni la picioarele lui Soma.

Mereu aceleaşi argumente.

Mereu aceleaşi argumente…

Soma ridică cuţitul şi privi în jos, la Bufniţă. Lupta din faţa

lui, dintre o femeie moartă şi un bărbat care cu siguranţă va muri curând, se depănă mai departe. Japheth nu mai spuse nimic, doar se uită la Soma cu ochi rugători.

Ochii trupului lui Jenny îi urmăriră privirea, văzură cuţitul în mâna lui Soma.

Vei promova amicesoma vei urca la rangul de comodorai fost al 96-lea acum eşti al 99-lea soma-cu-cutia-de-vopselede-pe-aleea-tipografului statul voluntar îţi aplaudă spiritul civic.

Dar nu era dispreţul de până atunci, refuzul intrării în cercul celor mai înalte minţi. Amintiri de dinainte şi după, decizii luate de el şi pentru el, simţiri şi urcuşuri hotărâte de tot mai puţini şi apoi de unul singur, unul care fusese un produs, nu un coif.

Soma împlântă cuţitul în pieptul nemişcat al Bufniţei şi tăie în jos, către pântece, cu toată puterea pe care şi-o putea aduna. Pielea şi grăsimea căzură de-a lungul unei fisuri mai drepte decât ar fi putut el să taie. Bomba – cuţitul, anihilatorul, ameninţarea – arăta ca un balonaş alb. Îl înţepă cu vârful ucigaş al lamei Kentuckianului.

O nová erupse în centrul spaţiului, acolo unde vieţuiesc matematica şi Detectivii. Un val de numere purificatoare năvăli în afară, împrăştiindu-se în întreg oraşul Nashville, de-a lungul Statului Voluntar, umplând spaţiul din interiorul câmpului de separaţie.

Cei 144 Detectivi se evaporară. Regele Maimuţelor de Piatră, nimic altceva decât o lumină diformă, deveni umbră. Comodorii rămaseră nemişcaţi, biologia distrusă aşezată în piepturile lor deveni oarbă, pe urmă surdă şi muri.

Iar Nashville cel plin de cântec amuţi. Zece mii de mii de capete se opriră şi zece mii de mii de suflete deveniră nesimţitoare, fără sprijin, având nevoie de renaştere.

La nord de Zidul împrejmuitor, începură să sune alarmele.

La Parthenon, Japheth Sapp îşi aşeză cu blândeţe vârfurile degetelor arătător şi inelar pe pleoapele lui Jenny şi le închise.

Apoi Cioara răvăşită trecu pe lângă Soma şi se năpusti afară, în noapte. Marele Strat de Sare nu mai strălucea, până şi luminile oraşului păliseră, astfel că Soma îl pierdu repede din

priviri. Dar apoi vocea croncănită răsună încă o dată.

— Am rănit maşina numai fiindcă am rost nevoiţi.

Soma se gândi o clipă, apoi spuse:

— Şi eu la fel.

Dar Cioara dispăruse şi Soma nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. Luase singura decizie care îi mai rămăsese. Privi aiurea cum urşii în flăcări pluteau jos, în mare. O imagine extraordinară, dar îşi rătăcise cumva vopselele.

SFÂRŞIT